

DEBRECZEN NAGY-VÁRADI

ÉRTESETTŐ.

Hirdető, szépirodalmi és vegyes tartalmu közérdekű hetilap.

Előfizetési díj:

Egész évre helyben s vidékre . . . 4 frt. Évnyugodra . . . 1 frt.
Félévre . . . 2 „ Egyes példány . . . 10 kr.

Hirdetések jutányos árért közöltetnek, külön mindannyiszor 30 kr bélyegdíj mellett.

Szerkesztői iroda Debreczenben: Nagyjutca 1609. sz. a.

Nagy-Váradon előfizetéseik és hirdetések felvételnek Nuricsán Péter fűszerkereskedésben.

A nyílttérben magán és pártédekű czikkeket ólcsó árért elfogadunk.

Egy bukott hölgyhez.

Hol vagy! mi vé lettél! mely átoknak magja
Csirázott föl benned bűnnek áldozatja!
Arczáid tüdőre, a pírnak zászlója
Hol van?! Mi ez rajtad?.. annak káromlója.
Hol e szép de bűnös reszkető szem fénye . . .
S a csak imádkozni tudott ajk, beszéde!

Mivé lettél! . . hol vagy! — merre tekintek itt
Hol ne lássam üdvöd elrabolt kincseit . .
Hogy ne tudjam, mikép köldös lett a kebel . .
— Birtokát, erényed, bűnért cserélve el . .
Mi hazug színt adott ez arc, ajk és szemnek,
Czégért, hol kellettlen vendégek teremnek;
. . . . No ejtsd el előttem azt a fájó könyvet!
Nincsen annak igaz hazája te benned . .
Nem a fájdalom az mi benned fölzkog,
. . . A szíved sem úgy ver, az is félre dobog.

— Ha fel tudnál még az égre tekinteni
S ha tudnál megmosott ajkkal könyörgeni:
Ha elszenvedhetné szemed azt az eget
— Mely most bezáródva van talán már neked—
Mégfürödve a bűnbánat tengerébe:
. . Ah! . . de vajjon arra egy tenger elég-e?

Jól tett az ég . . jól tett, — jó szegény anyádnak
Adván a temetőt csendes nyugalmának;
Ne közelíts hozzá! — virági sírjának
Közelítésedre mind el hervadnának . .
S ne imádkoz! . . Szárnyatört galamb lett imád,
Hova vágyakoznék: bé sem bocsátának.
Sőt lehet anyádnak elbusult szelleme
Visszatűzne onnan, — s nem fölsegítene . .
Sírj mégis sírj! könyved csendesen hadd folylyon,
Hadd mossa le azt a hazug pirt arcodon,
Hadd legyen térítőszellemed e bánat:
. . . Mely új életet adjon a bűn leányának.

Vallomások kávé mellett.

— Önelbeszélés. —

— Kihallgatta: Bodossy Pál. —

(Foltatás.)

Valóban Gunda! nem tartottam szívhez szólóbb valamit mint a tót nyelv. Midőn azt fejezte ki nekem „lelkem“ e szavával: „moja dusa!“ „úgy éreztem, hogy a föld szíve dobog talpam alatt.

* * *

Reggel jókor megindultunk.

Én teleszedtem kötenyemet ritka izletes gombákkal.

Milyen jó e bédet eszünk mi ma ebből!
Utunkban egy erdőkerülőt találtunk, kitől, ebédünk elkészítéséhez egy kis sót kértem.

Délfele megállapodtunk egy fa alatt; s miután az ebéd rendezése az én kedves kötelességem vala: fát szedgettem, s ebből egy nyársnak valót kiválasztván feltűzőgettem rá gombáimat, — mit ezt péroktól láttam, midőn szalonnasütéshez készülnek.

Jani ez alatt elkóborolt valamerre.

A csunya! még ott hagyott engem egyedül.

Azonban egyszer nagy örömek közt visszajövén, egy ürgét mutatott nekem, melyet barlangjából szerencsésen kilesett.

— Mit akarsz e négy lábú szörnyeteggel Jani!!
kérdém tőle.

. . Bizom cság megeszunk itet! — felelé.

— Eszed tatárt; hol látad te azt, hogy ürgét egyék 30 éven innen levő halandó?

Gondolja ön Gunda! hogy megfogadta tilakozásomat, s evett gombáimból, békét hagyván átkozott ürgéjének?

Nem.

Én megsűtvén gombáimat, — mik melleleg mondván igen rosszul sükertültek arranézve, hogy e bédet képviseljünk, — megettem.

Jani szinte megsűtö ürgéjét, és borzadjon ön! csakugyan megette!

Midőn ezt láttam, tökéletesen meghűlt szerelmem férjem iránt. Én, én csókoljak meg valaha egy olyan szájat, melybe — habár sülve — egy ürge bujt bele.?!
Mit gondol ön! örökké féltem volna, hogy midőn férjem csókol, az az ördögös ürge az ajkak deleje által életre kél s belémbujik.

Két napig utaztunk ez erdőn keresztül, míg egy falut találhattunk. Én csupán sós kávéval táplálkoztam. De nem képzeli ön, mily költői egy csemege az a sóska Mindi vörös lehetném volt tőle egymást érte bennem a legfelségesebb gondolat, csak hogy kadenciát nem tudtam rá találni.

Ezt a bamba Janit is hiában erőltettem, hogy némely szóra rimet mondjon. Unszolván egyszer, a többek közt, — hogy mondjon rimet e szóra sóska, azt felelé:

Bizom arra legjobb kadenca téffel.

Hallott ön közönségesebb embert valaha mint ez ember volt?

No ezzel érdemes is volt elszöknöm!

Ama falut, hova harmadnapra megérkezénk Angyal-falvának hitták, s a szomszéd megyében fekvék.

Ép a legalkalmassabb hely volt arranézve, hogy ott ismeretlenül maradhassunk.

Rögtön ki is bérelltünk egy kis házikót kertjével együtt.

Mily boldogság!

Látott volna csak ön ott engem Gunda! kis birtokosnőnek.

Ah! én igen szépen vettem ki magamat. Napestig énekeltem kis kertemben, valami fátyol lombszerű fa alatt, melyre egy madár is fészkelte.

Nem képzeled ön, hogy megszerettük egymást, t. i. én és a fülemüle, — mert az volt. Ha én daloltam, ő hallgatott engem, ha ő: én őt.

Ez idő alatt Janinak valami keresete akadt a szomszéd falubeli földesúrnál, kinek neje szenvedélyvel szerette a virágokat. Ő tehát oda járogatott, s gyakran napokig kimaradt.

Egyszer, — gondolom egész hétig távol maradt; úgy hogy én e miatt sirni kezdék.

Ép a legjavában sirdogálok, midőn egy álmaimban látott szépségű fiatal úri ember belép szobám ajtaján.

— Szép hölgy! mondá, én egy szerencsés bányász vagyok, ki a föld durva görgényei közt, egy nagy értékű gyémántra találtam. Oh! hölgy kit isten gyönyörül teremt, ki plántáld téged e falu rideg földébe, hogy innen mint az Aloé illat betöltenéd a földet és leget!

Majd elszédültem ez édességes beszédre.

— Soha Gunda! sohasem hallottam idáig prózai környezetemben ily színvételű beszédet. Nem is csoda tehát, hogy Janim után permetező szemeim harmata rögtön felszikradt, s érezni kezdém, hogy egy új, egy ismeretlen magaslatra valék lépendő.

.. Ki ön? kérdém tőle lágy hangon.

— Az én nevem — sohajta hallhatólag — Cincogi Aladár, kinek fülebe, mint a Mohamed prófétaéba egykoron galambok járnak sugdosni édes dalokat, miket én papíra jegyzek, hogy üdvösséget nyerne bennök az embernek fia, az asszonynek leánya ma és örök-időkben!

.. Ah tehát ön költő?! Valóban átszellemülve érzem magamat, hogy poétát láthatok. Hígyje el Aladár! én még sohasem láttam Peganust emberi alakban. Üljön le ön! üljön le, hadd virágozzék ki alatta e kis szék! S engedje tudnom: éhes-e ön Aladár?

— Hálám kérdéseért asszonyom! Csupán ez egyetlen tekintetben hasonlítok a nyers tömeghez, hogy néha én is megtudok éhezni s egyarlóságomnak épen ma napja van.

.. Egyet mondok én neked Aladár! ne önzünk mi egymást, az én nevem Cili.

— Legyen üdvöz a keresztvíz; melyet reád hintének Cecilia! jer! az anyagi férfiak brudersaftot isznak, s megcsókolják egymást, hogy „te“ lehessenek. Oh nyujtsd ajkaid rubinját, hogy érülközzvén ajkam kovájával, ki pattanjon belőle az a szent láng kamat, melynek tőkéje a mennyország bankjában van asszekeulva.

Ah Gunda! lehettem volna-e oly pogány, hogy egy mennyei ihlettségű lény ajkait megcsókolni megtagadhatam?! Soha Gunda!, soha!

(Folyt. köv.)

A végzet.

Beszély.

— Irta: Margitay Dezső —

(Folytatás.)

E családás kellemetlen behatása alatt, meglehetősen nyomott kedéllyel indult meg Rikhárd Julia lakása felé. Az előteremben ismét a tegnapi komorna állt eléje.

— Urnőm nincs hon; kikocsizott s meghagyta, hogy ezt önnek jelentsem, ha el találja jönni. —

— Kikocsizott? Jó, úgy majd holnap jövőnk.

— Urnőm meghagyásából jelentenem kell, hogy holnap is kocsizni lesz, midőn ön megjövend.

— Tehát előre tudja, hogy mely órában leszek itt? — Igy majd csak holnap után

— Holnap, holnapután és azután, szóval: mindannyiszor, valahányszor ön jó: kocsizni fog.

— Ejh, hisz csak nem ül folyton kocsiba. —

Tegnap oltá szenvedélyes kocsizóvá lön, ha gondolja, hogy ön jó. —

— Talán, hogy

— Lehet; nem tudom. —

— Ah, ugy? Egy új szeszély. — Azt hittem, hogy a tudományos nők nem szeszélyesek; pedig hát tudnom kellett volna, hogy a szelid házi czicza is épen úgy dorombol mint a vad; a szelidség csak sajátság, hanem a dorombolás maga a czicza.

— Lehet, hanem mindez nemváltoztatja meg urnóm szándokát, hogy mindannyiszor kocsiban üljön, ha ön itt megjelen.

Rikhárd nem válaszolt; némán vette kalapját és sétapálczáját, aztán meglehetősen boszus kedéllyel hagyta oda Julia szállását.

Hanem ez a bosszankodás nem akadályozá őt, hogy könnyebbnek ne találja a lépcsőkön való lemenetelt, mint volt a följövétel.

A visszautasítás csak akkor tünik fel elviselhetlennek, ha szerelmesek vagyunk a visszautasítóba; más esetben mindig könnyebb lefele menni a lépcsőkön, mintsem fölfelé. —

Igen, de Julia mindennek daczára mégis csak jegyesse volt Rikhárdnak s így végre is kellett valamit tennie, hogy jegyesse ne kocsizzék mindég akkor, ha ő kíván nála látogatást tenni.

Gondolkozott, hogy mitcsináljon? s eszébe jutott a közös nagynéni, ki a meghasonlott jegyesek között természetesen és legjobb közvetítőnek látszott lenni.

Indult tehát a nagynéni lakása felé.

Fejét lehajvta ment felfelé a lépcsőzeten s egészen gondolataiba volt merülve, midőn egyszerre azt érzi, hogy valakibe ütközik, ki a lépcsőn vele szemben jó.

Meglepetten tekint körül s a nagynéni rendes ügyvédét látja maga előtt fődellen fölvel; magastetejű kalappja ép akkor gurult le az utolsó lépcsőfokon.

— Bocsnán uram, — szól az ügyvéd a kezeiben levő vasok iratsomaggal taktust ütve szavaihoz; hanem csalódom, ön megöklelt engem.

Oh, ön csalódik; én semmitsem kértem tőltől kölcson, szarvakuélkál pedig öklelni nem lehet.

Az ügyvéd hosszú arczat vágott; kétszer háromszor megköszöri torkát, valószínűleg, hogy a kezdendő replikát teljes hanggal mondhatta el.

Rikhárd azonban nem várta ezt be; mosolygva nézte végig emberét s ott hagyta őt a faképnél: haddmondja el a lépcsőzet szobrainak replikáját.

Ha utazol, s utadon keresztül nyul fut át; ha sétálsz s beretvált arczu lelkészszel találkozol; ha valakit látogatni méssz s veled szemben prókator jó — csak fordulj meg s menj háza, otthon pedig fekdj le és aludd át az egész napot, másként bizony pórul jársz.

Igy mondák ezt a régi bölcs öregek; s ez intést ösmerte Rikhárd — hanem nemadott rá semmit; ő nyugodtan, sőt a kis karambole által fölvidítva lépett a nagynéni társalgójába.

A nagynéninél épen ott volt egyik barátjáné, a jónévű Dégen ezredes özevgye, ki arról volt nevezetes, hogy daczára hajlott korának nem lett öreggé.

Ez azonban nem úgy értendő, mintha ez urnó az ösi kikirieshoz volt volna hasonló, mely akkor kezd virítani, midőn már a havat várjuk; — óh, nem! ő nem süte le késő szemérmeskedéssel szeméit a reá tekintő férfi szem előtt; száját nem voná össze angyali paszulykára, nem sohajtozott s szeméit nem ragyogtatá ama művészi tűzzel, mely csillog, de melegíteni mégis képtelen; — ő lélekben volt fiatal, ő érzett a fiatalssággal, anélkül, hogy kaczerkódott volna vele.

— Épen jókor, — szólta a nagynéni Rikhárdhoz nyugodt, de szigoru arczczal, miután az illedék kívánta formálításokon, mint minő az üdvözlés és bemutatás, tullestek. — Épen jókor. Hanem jó, hivatni lettem volna kénytelen.

— Örömemre szolgál, hogy jöttöm kedves nagynéném óhajával találkozok.

— Hanem mondom, hogy jelenléte nekem örömet okoz, annak oka egyedül ön.

— De kedves néni

— Valami családi ügy? — szólta közben az ezredesné

miközben helyét odahagyni akará. — Ugy megengeded kedvesem

— Ah, bennünket sokkal bensőbb barátság fűz össze, mintsem titkolózni akarék előtted. Különben is ez ifju máltól fogva nem tartozik családodhoz, s az a tett, melylyel magát onnan kiszakítá, megérdemli, hogy tanukelölt legyen büntetve.

— Kedves nagynéném, ön ki sem hallgatott s . . .

— Jól tudom, hogy a legnagyobb vétkes is lel védelmet tettei számára. Hanem szerencsére Julia mindent saját szemével látott s nekem sirva panaszkolta el. Szegény jó teremtés! félnem kellett, hogy szive megszakad. Te kedvesem tanuja valál bánatának, — folytatá odább, az ezredesné fele fordulva; könnyeit még jelenlétben sem volt képes visszafolytani.

Az ezredesné mozdulatot tett, hogy feleljen, de nem maradt ideje, mert a nagynéni egészen levetkezve előbbi nyugottságát, mindegyre szenvedélyesbül hangon folytatá:

— És ön, kinek kötelessége volna ősmerni szigoru világnézeleteimet; ön kinek tudnia, éreznie kellett, hogy a legmegfizetettebb iparkodás mellett is csak alig képes az én anyagi Juliámat megérdemelni. — ön bátorzkodott szemem elé kerülni, miután oly dolgokat követelt el, mire egy ép szívű ifju gondolni és pirulva gondolna?

— De, könyörgöm, hallgasson ki, mielőtt pálczáztörne fölöttem. —

— Ugy van, kedvesem, hallgasd ki unokaöcsédet, mielőtt ítéletet hoznál fölötte. —

— Mire való volna kihallgatnom önt? Már a nélkül is tudom, mit tudnom kell; hogy ez ifju egy erkölcsileg süjvedt, könyelmű dobzódzó czimbora, kire az anyagi jólét, a tisztességes állás csak veszedelem, minthogy eszközül használja azt a süjvedésre. — Ugy van Rikhárd! én eddig anyai gondnal neveltetém önt, a szegény fiut, mert testvérem gyermeke volt; örködém erkölcsé fölött, s kényezemmel látám el s jövője felől is gondoskodtam: reá akartam hagyni vagyonom felét s boldoggá akartam tenni egy anygal kezével. De ön rutul visszaélt bizalmammal; vakon követte hübnös hajlamait. Áldom istent, hogy még elég korán nyitak föl szemeim. Én ítéltém ön fölött: Julia nem arája többé, s én nem nagynénje.

— Esedezem

— Egy szót se többé! Számára ezer forint évi járadékot rendelék; egyéb vagyonom az én Juliámé leendő, ki nem leendő az ön áldozatává, ki önt szívéből megveti . . .

— Legyen; én mitsem gondolok örökséggel és . . . De néhány perczért könyörgök, hogy előadhassam védelmemet, nem, hogy az ön hagyatékát megnyerhessem, — mit nekem pénz! Én csak azt akarom, hogy

— Hasztalan! ügyvédem, ki újabb végrendeletemet megírta, épen most távozott. Ön nem védheti magát, mert bármily ékesszólást tanusítna is, én tudom, hogy ön egy erkölcsi semmi és senki. És ezer forintja különben biztosítva van.

Rikhárd elhagyá helyét; homlokára a büszkeség pirja szállt, s ez egy férfi arcot elbájolóvá képes tenni

— Készönöm asszonyom — kezdé kissé rezgő hangon; — én sokkal inkább levagyok már eddig is kötelezve ön iránt, mintsem hogy ez újabb kegyét elfogadhatnám.

— Fialat ember! szólt az ezredesné feddő hangon.

— Bocsnát! én nem fogok ezental semmit elfogadni nagynénémétől.

— De, hát mit szándékozik tenni?

— Behizonyítom, hogy nem vagyok erkölcsi nulla, behizonyítom azt tettekkel s ezt azzal kezdem meg, hogy az évi járadékról ép úgy, mint minden egyéb lehető reményről im ezennel önként lemondok.

A nagynéni gunyos hitellenséggel kaczagott.

— Hogyan szándékszik élni? kérdé az ezredesné, kinek szeméből kilátszott, hogy szánja Rikhárdot s hogy egyszersmind gyönyörködik a szilárd elhatározástól ragyogó férfiasan szép arczában.

— Ezer köszönet ez érdeklődésért, Óh én nem vagyok oly tehetlen, mint a minőnek látszom. Eddig nagy-

néném kegyeiben uszva, nem volt alkalmam önerőmet felhasználni; most azonban látom, hogy kik más kegyeire támaszkodnak hasonlók a maunkóra támaszkodó bénához. Most pirulok eddigi ügyefogyottságom fölött s nincs hatalom, mely előbbi semmiségem visszavezethetne. Ed-dig semmi és senki valék, ezután valaki akarok lenni. Én, hála nagynéném jószágának jó nevelést kaptam: meg-lehetősen festék és arcképezek. Legyen tehát az eset az, mivel jövőt alkotandok magamnak.

— Fogadja ön nagyrabecselésem kijelentését s hogy tényleg behizonyítsam, mennyire együtt érzek vele: kérem ne vesse meg ajánlatomat.

— Ajánlatát nagyságos asszonyom?

— Igen; szándékom volt leányomat vőlegényé számára arcképeztetni s ha ön el akarná e megbízást fogadni

— Örömmel.

— Legyen hát leányom arcképe az első mű, melyet ön, mint festész elkészítendő. —

— Szabad-e tudnom az időt, melyben a műhöz hozzá foghatok?

— Mentől előbb, annál jobb; time is moncy — mint az angol mondja.

— Jelszavam ez lesz a jövőre. Tehát holnap reggel nagyságod engedelmével.

Az ezredesné kezét nyujtá az ifjunak s mialatt ez bucsut vón töle és nagynénjétől, valódi anyai gyöngédséggel szemlélte komoly, de nem szomorú arczáit, melynek különben is szabályos vonásai most a szilárd elhatározás és önértzet kinyomatával mind szépség, mind vonzalmasság tekintetében rendkívül sokat nyertek.

Egy férfi arcot a gyöngéd vonások; a szabályos szájj, orr, ragyogó szemek kellemessé tehetnek ugyan de széppé csak a szilárdság, a lelki fensőbbiség kinyomata változtathat.

Mialatt hazafelé ballagott Rikhárd, eszébe jutott e társalgás, melyet tegnap barátjával folytatott a végzet fölött.

(Folyt köv.)

Ipariskolákról.

(y—1) „No Pista fiam, tólgyereként beleforodtál a 13-dik évvedbe, eddig ideháza biztál az én keresményemen, de most már kezdened kell oly pályához, melyen utóbb magad szegénye lehess; nesze ez a kis kék melylyes köteny, édes anyád varta, dugd belé a nyakadat, kösd keresztül a derakodhoz, így ni! Most eljössz velem Rövid Mihály bátyádhoz, annál felejtelek egy pár hétig próbára, s ha beválsz: beszegődtetlek urnak, — hisz az Isten is csizmadia inasnak teremtett!”

Igy szól az apa rendszeren nagyreményű fiacskájához, midőn az már azon korbá lépett, melyben nem csak egészséges fogait, hanem két tenyerét is haszonra lehet fordítani. Persze, hogy nem lehet mindenki ügyvéd, pap, orvos, mérnök, vagy egyéb ilyes fajta ur; s mert nem adatott mindenkinek egyformán sem az észbeli, sem az anyagi talentum: nagyon természetes, hogy mesteremberek is kell lenni, különben nem tudom hogy élhetnének meg a nagy uraság miatt.

Hogy fentebb csizmadiáról szóltam, az csak azért történt, mert városunkban a becsület és kitünő érdemekkel gazdag csizmadia társulat számlál legtöbb tagot, s így eszerént legtöbb is a csizmadia inas, kik egyébét iránt minden tekintetben ideáljai a többi inasoknak; — s a csizmadia kezéből kerül ki azon valami, a mi mindenféle öltözet darabjainknál fontosabb, mert — — fundamentum.

De félre az enyelgéssel! A tárgyira, t. i. az iparos iskolák szükségességére térvén, nézzék csak meg azon inasokat, kik jó szülői és iskolai nevelésben részesülvén, s többnyire kézműves szülőkől származván, már zsenge korukban fel tudják fogni azt, hogy uradalmak hiányában két kézi munkájukkal kell kenyerüket megkeresniök ha

felnőnek; ezek legtöbbször neki adják magukat az igyekezetnek, s a kissé élesebb ész hamar felfogván a felfogandókat, nemsokára használható egyénekké válnak; de nézzük meg azokat is, kik vagy korárvaságra maradván vagy szülőikkel együtt tanyán, vagy a csorda mellett növekedvén, iskolába nem járhattak, s csak úgy véletlenül kerültek valamely mesterségre: az ilyenek — kevés kivétellel, — nehéz felfogásúak, restek, s még mint felszabadult segédek is, gyakran használhatatlanabbak egy igyekező kezdő inasnál.

És én ezt igen könnyen megmagyarázhatónak vélem; mert nincs oly mesterség, még a legegyszerűbb is, mely előleges ismereteket ne kívánna bizonyos tekintetekben. De meg, a mesterember mai napság a társadalomban oly tért foglal el, minőt eddig még soha. Az 1872. VIII. törv. cikk oly szabadságokat ad az iparosoknak, melyek őket úgy szólván a társadalom zömévé teszik.

A mesterség, bárminő is, sohase szégyen, mert becsületes életmód, s megélhetést biztosít mindenki részére, ki azt becsülettel folytatja. Hogy mégis akadnak mindenféle mesterségek egyének, kik azon iparnak, melyet ők azokon társulatnak melyhez tartoznak, csak csufjainképpen tekinthetők: ezt én a fentebbieknek tulajdonítom.

Azon inas, ki nem tud semmit, amit egy korabeli fiúnak tudnia kell, — először ügyellen, másodsor, harmadsor stb. nevelten, rest, gormba; stb. stb. és így inastársai éles gunyjainak kikereselt csepőpontja; a segédek, a mester és gyakran a mesternő haragja megtorlásának tárgya. Pajtásaitól gunyynyal, a többiektől hajcibálás, hátbaverés, lábszijázás, botozással traktáltatván: nem csuda, ha vére korán megfeketül, elveszti minden kedvét a munkához, és csak azért szenved felszabadulásáig, hogy majd akkor ő is úgy bánhat az inással. Legény korában szintén lenézetven elevebb és ügyesebb pajtásai által, azokat kerülni kénytelen, s így félig elvadulva lesz később mesterré, ha ugyan addig más pályára nem tér, — s oly díszvé válik az illető társulatnak, minőt az egy cseppet se kívánt.

Ha az iparos beakarja tölni becsülettel azon helyet, melyet a társadalmi téren betöltenie kell: okvetlen szükség, hogy oly ismeretekkel birjon, melyek által képesítve legyen arra, hogy az ipar folytonosan előrehaladó tökéletesítésének egyik befolyásos előmozdítója legyen.

Ez okból szükséges az ipariskola. Nemcsak azok számára csupán, kik minden nevelést nélkülöznek, hanem azok számára is, kik inasokká beszegődöttesük előtt az elemi iskolát elvégezték; hogy a mit megtanultak, el ne felejtsek, s a részint, hogy a megélhetés mellett szükségeltető társadalmi ismereteket szerezhessenek.

Ezekből kiindulva, az iparos iskolának három osztályba kell felosztatniok: első az egészen tudatlanok tanítására, másik ismétlődő, harmadik továbbfejlesztő.

Az elsőben taníttatnék az írás-, olvasás- és számoláson kívül, az illető egyházak vagy hitközségek részéről arra megbízott egyének által, a hittudomány is; mert az ismeretek mellett szükséges, hogy az egyén vallásos is legyen. —

Másodikban, az elemi osztályokban tanult reális írányu tantárgyak ismételtetése, — mely mellett az első osztályból kikerült tanoncok is oktatást nyernének ugyanazon tárgyakkól, — ha egybekapcsolva a helyes írási szabályok — s a számtan további elbaldásával.

A harmadik osztály magában foglalná a hazai történelmet egész kiterjedésében, a hazai ipar fejlődése történetét, egybehasonlítva azt a külföldi iparok fejlődésével, az egyszerű könyvvitelt és az ipartörvényt.

Az első és második osztály tanítására alkalmaztatnának a városi elemi tanítók illő díj mellett, a harmadik osztály tanítására bizonyosan vállalkozónak a közérdek szempontjából olyanok, kik arra képesek, s minden díj nélkül. Részemről pár tantárgyat én is elvállalnék.

(Folyt. köv.)

Vegyés.

— **Férfi vamppr.** Rennesben e napokban egy fényes keleti öltözékű fiatal ember jelent meg egyik előkelő zártkörű táncszalagban. A legelső keringőre a hölgykoszorú egyik legszebb virágát kéri föl emberünk s minthogy mind arc, mind termet tekintetében feltűnően szép és elragadó: megnyeri a tánczosnőt, ki boldog mosolylyal engedí át magát deli tánczosa karjaiba. A zene rákezd; a párok megindulnak; az uszályok röpülnek; az arcok az élvágy pirjában égnek, hanem néhány perc múlva a mulatók arcai megzavarodnak s a tánczterem egy bizonyos pontján nagy tolongás keletkezik. A zavarnak oka az volt, hogy a néhány percczel előbb rózsásarcu, mosolygó tánczosnő, most halványan s mintegy letört virág, elhervadva fektüdt a keleti öltözékű szép ifjú tánczos karjaiban. A táncz közben zivert megszakadt és nyomban szörnyet halt. Ez eset még inkább föléleszté a keleti öltönyű ifjú iránt az eddig s fokozott érdekltséget; az anyák szép vamppr-nak nevezik őt, de a leányok egymás ellen versenyzének a szerencsésért: a szép vamppr-ra legalább csak egy fordulót is tánczolhatni. Talán egy érdekes férfi karjaiban nemcsak élni, hanem meghalni is élvezetnek tartják a rennessi hölgyek?

— **A budapesti íz. nőegylet bálja**, mely 'm. hó 23-án a vígadó. termekben tartott, oly nagy számu közönség által lett látogatva, hogy azt tánczumulatság helyett dulakodási küzdelomnek lehetne nevezni, miután benne tánczról szó sem lehetett, hanem a kik legalább szót akartak tekinteni a termekben, e czéljukat csupán dulakodás, könyök és oldallökések által érheték el. — Alkalmilag megjegyzendők tartjuk, hogy az 1874. év, a mulatni vágyók s a fényes mulatságok éve; mindennem csak úgy özőnlenek az elragadtatás hangján írott báli tudósítások. Vajjon a jókedv ezen csapongó lobogása nem hasonlít-e a Krach, rozda és kolera után, a kialvó fényben levő lámpa utolsó lobbanásához, mely csak azért vet magáa köré élénkbebb fényt, hogy aztán annál tompább legyen a jövő perczben beállandó sötétség!

— **A szellemus nevetetők egygyel kevesebben vannak!** Philippon Jenő, kinek neje a híres Marseillaité szerzőjének unokája: Rouget de L'Isle kisasszony volt, s ki Páris több élezzapjának genialis szerkesztője volt, e napokban a szellemi munkás körök nagy levertsége mellett temettetelt el a Pére Lachais temetőben.

— **Modem Sz. Crispinus.** Ki nem tudná, hogy Crispinus azért jutott a szentek sorába, mert játékonny czélokra lopott! Egy budapesti czég főnöke e napokban azt vette észre, hogy pénztrábról tetemes összeg hiányzik; gyanuja könyvvívőjére esvén, azt elbocsátá; hallva ezt a főnök tizenegyet éves fia, zavarba jő, remegni kezd, kezét tördeli s utóbb bűnbánó arczal vallja be atyjának, hogy a könyvvívő ártatlan, mert a pénz ő vette el, hogy az által egy szomszédban lakó szegény család nyomorán segíthessen. Az atya halva ezt, megbosszankodik, s lát a helyett, hogy a szentek közé igatná, egy hajlós pálcával megtanítja, miszerint a czél nem szentesíti az eszközöket; aztán pedig a méltatlant gyanusított könyvvívőt kezdi engesztelni, hanem ez rásem hallgat s ott hagyja az üzletet a faképnél.

— **Olcso orozz theat** árul Magyarország több városibaen egy világkerülő nagy gondolat lezárt bádog szelenczében. A rendkívül olcso ár, melyet thejáért kér s a felnyitott szelenczéből közönlő felségseg theaillat sok vevét szerez neki, — hanem a vevők később látják át mennyire meg lettek csalatva, midőn pár lat thea után következik a szelenczo valódi tartalma, mely nem más, mint — szép tisztá fűrészpör.

— **A fényűzés áldozata.** Karlovszky Gusztáv kir. táblai ülnök Bndapésen elfogatott és vizsgálati fogságba vettett váltóhamisítást! A fogoly ki pazar és fényűző életet folytatott, három rendbeli váltóit, egy 2500, másikat 1000 és harmadikat 550 frt értékkel hamisított. A magas állasu tettes hivatali ízetése már előbb, havi 25 frt kivételével, hitelezői részére lefoglaltatott s váltóhamisítási ténye Keiner nevű váltóhajhász által fedeztetet fel, ki az 1000 forint váltóért csak 1000 frtot akarván Karlovszkynak fizetni, utóbbi által a bünyenyitő törvény-széknel bepanaszoltatott, mire ez kijelenté, hogy azért tön így, mert bizonyosan tudja s be is képes igazolni, miszerint a neki adott váltó hamis. — Szomorú dolog, midőn az igazságszolgáltatás egy magas állasu közegéről ilyesmit kell tudomásul vennie a közönségnek!

— **Hírdetés.** A Halmbau, Ugocsa megyében, a mult évről, cholera miatt elmaradt crszágos vásár pótlására egy új vásár engedélyeztetett, mely folyó február hó 16. és 17-ik napjain fog megtartatni.

— **Táborzky és Parsch** budapesti czég zene-műkiadók most legközelebb a következő jeles zene-műveket adták ki: Deutsch Sándortól: „Soll und Haben“ Polka Francaise. „Sans Souci polka“, — ára: 50—50 kr. — Beethoven L.-től „Sonates“ 49. sz. i. G. moll és 2. G. dur. ára 40—40 kr.

— **A magyar őrügy Brüsszelben.** A belga királyné (Henriette főhercegnő a néh. József nádor leánya) Budapesten néhány magyar őrügyit rendelt meg a magyar népviselet különböző osztályaiból. Mint írják a megrendelés csupán mintául fog szolgálni; azzal a királynénak czélja egyszerűen az lévén, hogy a brüsseli hölgyvilág a magyar viselet szépségeit és által fölsmerhesse s így a farsang jelmez bálaira annak utat egyengessen. Megériük tehát, hogy a brüsseli bálokban magyar, Magyarország fővárosában pedig karabai vagy Csin-Kong- Csui jelmezek fognak szerepelni?

— **A szemérem; mint a pénzügy áldozata.**

A dohángyarákban általában azon szokás áll fenn, hogy a szivarkészítő leányok, midőn a gyárakból eltávoznak, két fináncz által a ruha alatt, fölülről és alólról hivatalosan megkémlelletnek, hogy vajjon nem csempésznek-e ki a gyártmányokból? — Persze ez oly, minden emberi érzést lábbalpró eljárás, melyet leírni is csak azért nem vonakodunk, mert kell, hogy azzal a nagy közönség megismerkedvén, az emberi méltóság s a szeméremérzet e brutális megsértése ellen a közvélemény mondjon kárhóztató ítéletet. Azt gondolják talán a pénzügy emberei, hogy mert azok a leányok, kik szivar készítésével szerzik meg kenyereket, szegények, gyári munkára szorultak, megszűntek oly lények lenni, kiknél a szemérem tiltakozását tisztelni kell? — Angolországban — (kedvező szokásaink közé tartozik, mindenkor Angliára utalni) ha ily brutális eljárás alá vetetnének a gyármunkásnők, olyan strikolást vínnének végbe, hogy a pénzembereink elmenne a kedve a szeméremértés e hivatalos módjától. Amde ott a nők a felügyelő, mert Anglia a szegény-nél is tiszteli a szeméremet és erkölcsöt.

— **Jellemző nyomozó levél.**

Windschgrätz a szabadságharc utáni egy nyomozólevelet bocsátott ki, mely a benne leirtakra igen jellemző. Kossuthnőről így szól: Nagylelkű, büszke, megvoltát kifejező tekintettel; gyermekeivel utazik; ruházatát nem lehet leírni, de mindenesetre elegáns. (E leírás folytán minden nemesebb jellegű fejedelmnél is lehetett volna fogni.) Mészárosról azt mondja: Kűlalakja méltóságos; különben csendesnek látszik. Madarász új jellemzi: Ugy néz ki, mint egy közönséges cigány; gyors beszédű; dűhös természetű, de dűhét csilapítani tudja. (Bókokat nem mond neki, annynyi igaz!) Nyáriról: Ruházata különféle, de különösen a frakot szereli. Nagy, a Kossuth titkáráról: Nagyokai lép s ruhája alatt tört hordoz.

— **A miniszter öcsöce.**

Belgrágban egy bizonyos Nesics nevű kőművelő jómáradat kötötték föl a napokban. Abban, igaz, semmi különös sincs, ha egy semmirekellőt illetően képen folmagasztalnak; hanem abban mégis van valami különös, ha az ily semmirekellő egy miniszter öcsöce s pedig Nesics az volt, lévén az ő bátyja szerb miniszter. Vajjon szerencséjének tartá-e a bátyja, hogy ily magasra emelt öcsöcel ajándékozta őt meg a sors?

— **Földáldozó szerelm.**

Január 30-án a Rókus-kórházból szomoróan arccsal lépett ki egy fiatal, csinos külsejű férfi s beveti magát egy épen ott álló bérkocsiba, meghagyva annak, hogy merre hajtson. Azonban alig haladtak néhány perczig, midőn a kocsiis keitűs hall hátamögött s midőn megállapodva, a kocsiba tekint, látja, hogy az ifjú szíven löve, véreben uszva hever a kocsi párnákon. Későbbi nyomozások folytán kiderült, hogy az öngyilkos egy drezdai születésű Rotmer Adolf nevezetű mérnök, ki azért hagyta itt a földieletet, mert kedvese, ki a Rókus-kórház egyik betegápolójának leánya volt, meghalt. Midőn a bérkocsiba ült, épen kedvese ravatától őt, s szerelmi fájdalom nem engedte, hogy tudlje kedvesét. — Vannak hát mégis szerelmesek, kik komolyan veszik azt az ezerszer elmondott, de két ezerszer megszegzett esküt: Veled élek s veled halok!

— **Légi postások.**

Komáromban most agiója van a galamboknak. A kormány jelentékeny összegget utalván yozott a komáromi várparancsnokságnak, melylyel ott a galambposta intézményt meghonosítják. Most már vásárolják össze e tollas államhivatalnokokat, hogy kitanítsák őket a posta mesterségre. A legelső próba a légi levélszállításból Komárom és Buda között márczius vagy áprilisban fog megtörténni. Ugy látszik, hogy kétsz napokat várhatunk s nem félhetünk a háborútól; legalább Napoleon mindég békét hirdetett, ha katonáit fegyverzés s így mi is elmondhatjuk, hogy a galambokat nem azért tanítjuk be a levélhordásra, mintha puskaporos sejtelmink volnának, hanem mert a tollas postamesterek csak a buzaszemeket kebelezik be a papíroszra pedig csak papirosnak tekintik, habár bankjegy cifrázatokkal van is az ellátva. Csupán gazdálkodás! a harc és háború pedig sok pénzbe kerül, — ergo: semmi háború!

— **Minek a kassza, ha nincs bele pénz?**

E napokban egy egészen új és a legjobb karban levő 600 frtos Wertheim-féle tüzmentes pénzértárt arveztek; minthogy azonban a kikáltást áron nem akadt vevője, leszálított a becsárdat 50 frtra s így kínálták azt fűnek fűnek, hanem még így sem akadt rá vevő. Egy izraelita polgártárs, kit a szép pénzértárt megunszoltak, így válaszolt: Tessék inkább pénzt adni s hogy

se meg ne égjen, se el ne lopták, majd az én gondom lesz! A pénzértart most dióhéj bel nélkül; hanem azért ez nem látszik meg rajtuk a bálókban, hol padolat seprőnek is drága selymet használnak hölgyeink.

— **Winterhurstban**

Svájcban a magyar kolera-árvák javára 3660 frank gyűlt össze adakozások után; ez összegnek fele részét már át is külték az adakozást gyűjtők a budapesti árvaegylet kezébe. A kolera-árvák segélyezése tekintetében mi sem maradunk nagyon hátra, — valósággal majd hogy hova nem leszünk annyit tánczolunk az ő javokra; hölgyeink pedig százakra kerülő selyem uszályaikat tétetik össze éretlők; persze ez nem látja el meleggel a didergőket, hanem azért ép oly drága áldozat az, mint az a hajdani, melyet fehér mán alakjában Hadur tiszteletere megögetének. Hadur sem vette semmi hasznát a füst képiében felszálló paripának.

— **Isten ítélet modern alakban.**

Csavolszky Lajos és Hammersberg Jenő országgyűlési képviselők párbajt vívtak; tíz lépés távolról löttek egymásra — s aztán hazamentek reggelizni. Két más képviselő pedig szintén összeharagudott, az egyik aztán kihívta a másikat, hanem a kihívott azt mondta, hogy ő nem feccse, hogy lepuskázni hagyja magát. A kihívó segédei aztán a lapokban közzé tették idevonatkozó bizonylatokat, azaz íbblötték a párbajt el nem fogadó urat bűntekkel. Mert hát olyan világot élünk ám, melyben csak az tart-hat a derék, bocsúltes ember címre igényt, ki bármely pillanatban kész vadkanná változni, hogy a másik emberfia reá vadászhasson. A ki máséket gondolkozt az agyonverik a saját bunkósbotjával. Hanem a ki belenyugszik, hogy hát hadd fogygyon a puskapor, az egy kis korai séta után még jobb ízűen reggelizhet, mint tette volna különben. A világ pedig megbűmulja őt, mintha az a lat fekete por Hannibállá szentelte volna föl. — Uj idők — uj sport.

— **Az újvidéki rokonszenve.**

Az újvidéki szerf. évi január 24-én tánczvigalmat tartottak (kolera árvák vagy más jótékny czélra izzadtak-e nem tudjuk). A szűnőra után a zenészek, a tánczvilágmora meghívott számos magyarság kedveért rákértezt a csárdást s húzták azt a tánczolókat nagy élvezetere egy darabig. Azonban néhány darab Miletics megskolván a vendég magyarok jókedvét, nemsokára abban hagyatták a csárdást. A tánczolók persze rákiálták a „hogy volt, hogy“ — ot s a zene ujra megkezdte a csárdást; hanem a szerbek megakarták mutatni, hogy bagoly is bíró barlangjában s oly éktelen lármát csaptak, mintha felakarnák fordítani a táncztermet; lefűtyölték és pisszegték a csárdást s helyette ráhúzták a kolut. A vendég magyarok megköszönték a mulatságot s hazamentek. Mondja aztán valaki, hogy mi, inon a Lajtán nem vagyunk testvér népek, mikor egy kanál vízben is megölnők egymást ha lehetne.

— **Csalóközti csendélet.**

Személy biztonságunk oly magasakra jutott, hogy már nem csak megraholják s meggyilkolják az emhert, hanem még hozzá meg is pörkölik. Csalóközben a napokban egy bizonyos Micsel nevű embert az országton haramiak támadtak meg; minden értékesebb portékáit elszedték tőle aztán fűbeütötték; végül pedig — hogy rá ne ösmerjenek — szépen megpörkölték. . . . Csak lassan! hogy meg ne halja a szomszéd, mert máskülönbén még ránk fogják, hogy már civilizálódunk, amennyiben nem nyersen, hanem pörkölve faljuk föl egymást; akkor pedig aztán majd szép hirt kerekedik a magyar pörkölőnek.

A szerkesztő nyilt levele.

B. J. Szóllaljon meg már lantod hurja! Hogy már eltört a koboz?

H. D. Budapest. Az előbbi már neked is ismétlem, a „Tan-költemény“ nállam; hanem tartalma ivekre terjedvén: óhajandó ezt együttesen világelé bocsátani.

M . . . F . . . urnak Budapest. Azokból a jeles fordítmányokból szerencsétlenség minket is nemesak elődűnket. Rövid időn levélben íöbbit.

K. J. urnak „Rodosto“-ja reményre jogosít művészbib kivitelű, értékes költemények nyereséhez.

Munkatársainkat, s azon írótak általában véve, kik lapunkat becses dolgozataikkal szerencsésítik, kérjük: sziveskedjenek kézírataikat idejében, mindég a hét elején beküldeni, — és minél tartalmasabb, rövid közleményekkel s szépirodalmi cikkekkal lapunkat ellátni.

J. J. A holdhoz. — Látszik rajta az epidemia, — de a sugarak hiányzanak.

A kirt. — szerzőjének irodalmi téren nem ajánljuk a futárt, mert hirtelen, hirtelenebbé válik mint gondolná.

L. P. Szoboszló. Hát csak eddig volt?

6968.
1873.

Árverési hirdetés.

A debreczeni királyi törvényszék mint teleshkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Jobbágy János** részére, alperes **Kiss István**tól, 200 ft tőke s járuléka erejéig lefoglalt ingatlan; u. m. a debreczeni 2061. sz. könyvbe bejegyzett, Kismester-utcazi 1532. sz. háznak és 1 hold 1450 □ öl külső földnek alperest illető, s 1700 frta becsült fele része **folgyó 1874-dik évi márczius hó 11-dik szükség esetére april hó 11-dik napján**, d. u. 3 órakor, a törvényszéki irodában, kiküldött végrehajtó Vetési Mihály által megtartandó árverésen elfognak adatai.

Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10%, vagyis 170 ft, a árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez, bánatpénzzel leteendő.

A vételár 5 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva, 1—5 és 5 hónap alatt esedékes 6% kamatával együtt fentirt törvényszéki hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

A többi feltételek a kiküldöttnél, és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint törvényszéki hatóságnak 1874. január 16 tartott üléséből.

Boruzs József
jegyző.

2—3.

278.

1874.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. lvszék mint tkvi. hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Szinkáli Péterné** részére alperes **Molnár F.** és neje **Püspök Zsuzsánnától** 500 ft tőke s járuléka erejéig lefoglalt, a debreczeni 4448. sz. lvszéknyvbe bejegyzett s 650 frta becsült épületekkel ellátott 299 □ öl majorsági föld a megkísérlett 1-ső árverésen el nem kelvén, a kitűzött 2-ik határidőben u. m. f. évi február 13-án d. u. 3 órakor a tkvi irodában, kiküldött végrehajtó Kovács József által megtartandó árverésen, szükség esetre becsáron alól is, el fog adatni.

Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10%-a vagyis 65 ft, a venni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzzel leteendő.

A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 1, 3, és 5 hónap alatt lefizetendő, — a bánatpénz az első részletbe tudatik.

A többi feltételek a kiküldöttnél és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék mint tkvi hatóságnak 1874. január 16-án tartott ülésében.

3—3.

Szentpétery Sándor,
aljegyző.

377.

1874.

Árverési hirdetés

A debreczeni kir. lvszék mint teleshkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Kovács Lajos** mint Matólczi Ferencz engedményes részére, alperes id. **Kovács Mihálytól** 47 ft 20 k tőke, s járuléka erejéig lefoglalt, a debrecz. 11. sz. lvszékbe a I. II. és + 1642, 2555, és 3273 h. sz. a további a debreczeni 4629 és 1735 sz. lvszéknyvbe bejegyzett ingatlanokból alperest illető s összesen 950 frta becsült $\frac{1}{10}$ rész, a közös jövedelemből 1873. évtől fogva eső járulékkal együtt, a megkísérlett 1-ső árverésen el nem kelvén, a 2-ik árverési határidőben, u. m. **folgyó évi február 20-kán d. u. 3 órakor** a tkvi irodában, kiküldött végrehajtó Kovács József által megtartandó árverésen, szükség esetre becsáron alól is el fog adatni.

Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10% vagyis 95 ft a venni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzzel leteendő.

A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 1, 3 és 5 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamatával, a fentirt tkvi hatóságnál lefizetendő. — A többi feltételek a kiküldöttnél és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék mint tkvi hatóságnak 1874. január 23-án tartott üléséből.

2—3.

Boruzs József jegyző.

512.

1874.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint teleshkönyvi hatóság által közhírré tétetik, miszerint a felperes **debreczeni ipar és kereskedelmi bank** részére, alperes báró Staudach Adolfné **Dragota Rózától** 10,600 ft tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlan; u. m. a debreczeni 2505. sz. lvszékben alperes és testvére Dragota Erzsébet közös tulajdonokul bejegyzett **piacutczaiz 1824. sz. házastelek**, és **15 hold 300 □ öl külső földnek** alperest illető s 30,000 frta becsült fele része, a megkísérlett 1-ső árverésen el nem kelvén, a kitűzött 2-ik határidőben u. m. f. évi febr-

ruár 26-kán d. u. 3 órakor, a tkvi irodában, kiküldött végrehajtó Vetési Mihály által megtartandó 2-ik árverésen, szükség esetre becsáron alól is el fog adatni.

Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10%-a, vagy is 3000 ft, a venni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzzel leteendő.

A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva az első 1 hónap, a második 3 hónap alatt, a harmadik 6 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamatával együtt, fentirt teleshkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

A többi feltételek a kiküldöttnél és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint teleshkönyvi hatóságnak 1874-dik évi január 30. napján tartott üléséből.

Boruzs József,

jegyző.

1—3.

401.

1874.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint teleshkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint felperes **Ramunkel Rozália** részére **Kalmuzs Pálnétól** 250 aft tőke s járuléka erejéig lefoglalt, s a debreczeni 2511. számú könyvben jegyzett Kadas-utcazi 1832. számú házastelek, kert, és 5 hold 1450 □ öl külső föld felperes engedményese **Gerébly Pál** részére megkísérlett első árverésen elnem kelvén, a kitűzött 2-ik határidőben u. m. f. évi **február hó 16-kán** d. u. 3 órakor a teleshkönyvi irodában kiküldött végrehajtó Kovács József által megtartandó árverésen szükség esetre becsáron alól is elfognak adatai.

Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10%, avagyis 800 aft, a venni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzzel leteendő.

A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számított 1—3 és 5 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamatával fentirt teleshkönyvi hatóság al lefizetendő

A többi feltételek a kiküldöttnél, és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék mint teleshkönyvi hatóságnak 1874. január 25-kán tartott üléséből.

Boruzs József,

jegyző.

2—3.

7003.

1874

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint teleshkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **debreczeni ipar és kereskedelmi bank** részére, alperes **Kocsis Mihálytól** 200 aft tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlan; u. m. a debreczeni 65 számú teleshkönyvben bejegyzett csezelédutcazi 74-ik sz. házastelek és 4 hold 200 □ öl külső földnek alperest illető 600 frta becsült fele része **folgyó 1874-dik évi mártius hó 9-ik**, szükség esetre **ápr. hó 9-dik** napján délutáni 3 órakor, a tkvi irodában kiküldött végrehajtó Vetési Mihály által megtartandó árverésen el fog adatni. — Az árverési feltételek a következők: 1. Kikiáltás ár a becsérték; melynek 10%-a, vagyis 60 ft az árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzzel leteendő. 2. Az ingatlan az 1-ső árverési határonapon azonban csak becsáron felül vagy azon, a 2-ik árverési határonapon azonban becsáron alól is eladatik. 3. A vételár 3 egyenlő részletben és pedig az első a leütéskor azonnal, a második 1 hónap, a harmadik a leütéstől 2 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamatával fentirt teleshkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik. 4. Vevő a vett földhöz a leütéstől 14 nap múlva külső földjeinek pedig azonnal birtok kába, és használatba lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezetelni. 5. Vevő viseli az átírási költséget díjat, és a vett ingatlan után a leütéstől fogva es: mindennemű adó s edyeb terhet. 6. Ha vevő az árverési feltételeknek elogat nem tenne, a vett ingatlan bármeyi érdekeit fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. srtelemében vevő kárára és veszélyére újabban kitűzendő s csak egyszeri árverésben becsáron alól is el fog adatni.

Egyzersmind azok, a kik a lefoglalt ingatlanra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnék, felhívatnak, hogy igényereseteiket ezen hirdetésny közzétételének utolsó napjától számítandó 13 nap alatt — fentirt teleshkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint teleshkönyvi hatóságnak 1874-dik évi január hó 16-dik napján tartott üléséből.

Boruzs József,

jegyző.

2—3.